

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

آنتونیو گرامشی
برگردان: علیرضا نیاززاده نجفی، سوفیا برتزو
ارسالی: مجله هفته
۲۰ دسمبر ۲۰۱۸

انسان هائی از گوشت و استخوان*

کارگران فیات به سر کار برگشتند. خیانت؟ ارتداد از هویت انقلابی؟ کارگران فیات انسان هائی از گوشت و استخوان هستند. یک ماه مقاومت کردند. نبرد و مقاومت را نه تنها برای خود، نه فقط برای کارگران تورینو، بلکه برای تمام طبقه کارگر ایتالیا به پیش بردند.

یک ماه مقاومت کردند. بعد از هفته ها و ماه ها از کاهش دستمزدی که دیگر کفاف معاش خانواده را نمی داد، از لحاظ جسمانی تحلیل رفته بودند، با این حال برای یک ماه مقاومت کردند. در کشوری غرق در خستگی، بی تفاوتی و خصومت، کاملاً از دیگران جدا افتاده شده بودند، با این حال برای یک ماه مقاومت کردند.

می دانستند که به هیچ کمکی غیر از خود نمی توانند امیدی ببندند، می دانستند که از مدت ها قبل مچ پای طبقه کارگر ایتالیا را بریده اند، می دانستند که محکوم به شکستند، با این حال برای یک ماه مقاومت کردند. در شکست کارگران فیات به هیچ وجه جایی برای شرمساری نیست. نمی توان خلقی را که از طرفی مورد هجوم سخت ترین ضروریات زندگی و از سویی دیگر مسؤول حیات چهل هزار نفر دیگر است مورد مؤاخذه قرار داد، نمی توان بیش از آنی که این رفقا با غم و درد و آگاهی از عدم امکان مقاومت و واکنش بیشتر، دادند، توقع داشت.

بالاخص ما کمونیست ها که شانه به شانه کارگران زندگی می کنیم، که نیازهای شان را می فهمیم، که از وضعیت، برداشتی واقع گرایانه داریم باید چرائی این سرانجام را درک کنیم.

از سال های طولانی است که خلق ها نبرد می کنند، از خیلی سال هاست که اینان در عمل هائی جزئی، با اتلاف ابزار و انرژی خویش، از پای در می آیند. این سرزندی بود که ما در نشریه "نظم نوین" از می ۱۹۱۹ بدون وقفه به مراکز جنبش کارگری و سوسیالیستی وارد کردیم: خیلی از مقاومت و حسن فداکاری پرولتاریا سوءاستفاده نکنید؛ اینان هم آدم هائی عادی اند، انسان های واقعی که در معرض همان ضعف هائی قرار می گیرند که تمام انسان های معمولی دیگر، انسان هائی که از خیابان رد می شوند، که در میکده ها می نوشند، که در میدان های شهر به گپ زدن دور هم جمع می شوند، که سرد و گرسنه شان می شود، که از گریه های فرزندان و ناله های سوزناک همسران شان متأثر می شوند.

خوشبینی انقلابی ما همواره با نگرش سرد بد بینانه ای از واقعیت انسانی ماهیت یافته است، نگرشی که باید همواره مد نظر داشته باشیم. ما از یک سال قبل پیش بینی کرده بودیم که شرایط ایتالیا، اگر رهبران مسؤول به تاکتیک قیل و قال

انقلابی و در عمل فرصت طلبانه خود ادامه دهند، چه خروجی اجتناب ناپذیری خواهد داشت و با نومی‌دی به نبرد ادامه دادیم تا این رهبران را به نگرشی واقعی‌تر و به عملی مناسب‌تر با رخداد وقایع دعوت کنیم.

امروز، همین‌طور ما، نتایج ناراحت‌کننده ناتوانی و کوری دیگران را باید تحمل کنیم؛ امروز، همین‌طور پرولتاریای تورینو، باید یورش دشمن قدرت گرفته از عدم مقاومت دیگران را تحمل کند. در تسلیم شدن کارگران فیات به هیچ وجه جایی برای شرمساری نیست. چیزی که باید رخ می‌داد بی‌رحمانه رخ داد. طبقه کارگر ایتالیا زیر فشار غلتک واکنش سرمایه داری له شده است. برای چه مدت؟ اگر آگاهی و ایمان دست نخورده باشند، اگر بدن‌ها تسلیم شده باشند و نه جان‌ها، هیچ چیزی از دست نرفته است.

کارگران فیات، برای سال‌ها و سال‌ها، با شایستگی تمام مبارزه کردند، با خون خود خیابان‌ها را رنگ کردند، از گرسنگی و سرما رنج کشیدند. اینان برای این گذشته باشکوه شان پیش‌تازان پرولتاریای ایتالیا باقی می‌مانند، مبارزان و جان‌سپاران انقلاب باقی می‌مانند. کاری را کردند که در توان انسان‌هایی از گوشت و استخوان است؛ کلاه مان را در برابر تحقیرشان از سر برداریم چراکه در همین تحقیرشان هم چیزی عظیم هست که در برابر انسان‌هایی صادق و صریح نمایان می‌شود.

***چاپ شده در هشت می‌هزار و نهصد و بیست و یک در نشریه "نظم نوین" (L'Ordine Nuovo). گرامشی**
این مقاله را بعد از سال‌ها نقد رفرمیسم و اپورتونیسیم حزب سوسیالیست و پنج ماه بعد از تأسیس حزب کمونیست، در شرایطی نوشت که بار دیگر کارگران تورینو در نبرد با سرمایه داری خود را متحد کردند اما هراس سوسیالیست‌های رفرمیست از شوراها در کنار حکومتی حامی سرمایه داران به شکست آن‌ها منجر شد. _